

ви казвамъ, че скоро ще имъ даде защита. На земнитѣ царіе и владыцы имъ е пріятно да предварѣтъ нашитѣ прозвы, но небесныа Царь и Благника иска и обыча да Го просатъ. Колкото повече Го просатъ, Той толкози по щедръзъ выва; колко повече не дава, толкози по много дава: въ тѣй врьме, когато Той не дава онова, що МѸ просимъ, Той като ли че приготвя, примысла съ какво по-добрѣ да ны награди. Нашата неотстъпна прозва толкози е пріятна на Бога, колкото на хората е противна: Той отъ нея познава, че ный отъ все сърдце желаймы просимытѣ добрины, и че ный не искамы да гы полѣчимъ отъ никого дръгиго освѣтъ, отъ Него. |

И тѣй сѣдшатели, когато просите отъ Бога за себе си нѣкаквы добрины—врьменны или вѣчны, просете гы неотстъпно. Колкото Богъ на дѣло ви не дава, толкози по-неотстъпно МѸ просете.

Яко Той, намѣсто да ви даде добринитѣ, които МѸ просите, вы подхвърли въ нещастіа, и тогизы не отстъпвайте отъ Него. Яко видишъ Бога че ти прокажда ножъ, и ако осѣтишъ този ножъ на сърдцето си,—и тогазь не отстъпвай отъ Него, и тогазь пакъ ожидай просимата си милость. Когато са разгнѣви на насъ нѣкой челоуѣкъ, отъ всичко най-безопасно е да вѣгамы отъ него; а когато са разгнѣви на насъ Богъ, отъ всичко най-добро и най-надежно е да стоимъ предъ Него. Яще убіетъ ма, на Него уповаю. Тѣй надѣвай са,—и не ще са посра-